

ניסו. עשרים אלף זה בסדר גמור. זה מספיק. הרי זה לא שלושים אלף - כך אמרו. נו, אז מה אתם רוצים?

אף אחד לא התערב לטובת היהודים. אבל בו בזמן, הם היו רואים בכך פחיתות לומר מילים 'מרושעות' כפי שאמרתי היום; על כך שיש לשמוח במפלתם של רוצחים-לעתידי ועריצים נוראיים כפי שהמצרים היו. לומר שיש מעלה לשמוח במפלתם? חלילה! את זה הם לעולם לא יאמרו!

אז הרבנים המודרניים שמקבלים משכורת מארגוני הנשים, עסוקים בלפרש מחדש את התורה בדרך המקובלת עליהם. וכך, כעבור זמן מה ההבנה מתפשטת ברחוב היהודי שזוהי השקפה של תורה - להוציא טיפות יין מהכוס ובכך לסמל ששמחתנו נפגמת מכח סבלם של הרשעים.

אני רוצה לומר לכם משהו: גם אם ראיתם את הפירוש הזה באיזה ספר, אל תתרגשו מכך. אני יכול לומר לכם שלא כל מה שנדפס, גם בספרים בלשון הקודש, ראוי להיקרא. כולל ספרים מסוימים מלפני שלוש-מאות או ארבע-מאות שנה.

צריך לשקול מה קוראים. הדרוש הפך לכח גדול בשלוש מאות השנים האחרונות, אז אל תתרגשו, גם אם ראיתם את זה באיזה ספר. זה בהחלט לא נכון! לא זו היא משמעותו של המנהג.

אם תרצו - כעת אני רק אומר לכם ניחוש שלי - אך אם תרצו משמעות יותר נכונה, אני אומר שעל ידי טפטוף היין מהכוס, אנו שופכים את דמם של המצרים¹; אנחנו נוטלים חלק, כי אנו שמחים על דם רשעים שנשפך. זהו ביאור אחר, טוב יותר. כמובן שאם הייתי בווסצ'סטר או בסקרסדייל, והייתי מוסר שיעור הכנה לפסח בפני ארגון הנשים, הייתי מדבר על נושא אחר.

אז יתכן וראית את הפירוש הזה באיזה ספר טוב, אבל איני מתפעל מכך. צריך לדעת שלא כל מה שנדפס ראוי לציטוט.

להשליט את הגוף על הנשמה, ולחיות חיים טובים יותר - בזה ובבא. בחג הפסח הבעלי"ט, בכל פעם שנאכל מצה, בלי נדר נקדיש דקה של התבוננות על היסודות הללו, ונבחן כיצד אנו יכולים ליישם אותם בחיינו אנו.

שאלה:

הרב הזכיר בשיחתו שהקב"ה מצפה מאיתנו לשמוח במפלת הרשעים, ומשום כך אנחנו חוגגים את עונשיהם של המצרים. אך אם אכן כך הוא, מדוע אנו מוציאים טיפות יין מהגביע בליל הסדר?

תשובה:

היהודי הזה שואל, מדוע מפחיתים מהיין שבגביע בליל הסדר? כלומר, הוא שמע שמשמעות המנהג הזה היא, שסבלם של הרשעים ממעטת משמחתנו.

אני רוצה לומר לכם משהו שעשוי להביא לכם תועלת. יש פירושים רבים שהומצאו כדי להתאים לטעם המודרני. אבל בשולחן הזה (הרב זצ"ל דפק על השולחן), העיקרון שמנחה אותנו הוא, שאיננו מתאימים את עצמנו לטעמו של איש - מלבד לאמת.

אמנם, אני מבין שאם הייתי צריך לדבר במקום אחר, לא הייתי יכול לעסוק בנושא הזה, וזאת משום שהרוח בעולמם של הגויים היא לא להאדיר את מעלת הנקמה ברשעים. הס מלהזכיר! הם רק מאדירים רצח יהודים בתאי גזים ומשרפות; אך אינם מעלים בדעתם דבר מרושע כל כך כמו לנקום ברשעים. האפיפיור והבישופים של הכנסייה האנגליקנית מתעניינים רק בהיבטים הנאצלים של החיים; כך שבעוד היהודים נשלחים אל מותם במחנות המוות ונשרפים בקצב של עשרים אלף ליום, האפיפיור היה עסוק בלדבר על שלום ואהבה לכל אדם, והארכיבישוף של הכנסייה האנגלית היה עסוק בשיחות על אחווה וידידות. מילים של אהבה פרצו ללא הרף משתי מעיינות ה'קדושה' הללו. אך איש מביניהם מעולם לא הרים את קולו ואמר שהגיע הזמן להפסיק לרצוח יהודים. אולי במקום לרצוח עשרים אלף ליום, יתחילו לרצוח רק עשרת אלפים?! לא, הם אפילו לא

1. וכעין זה הביא המשנה ברורה (סימן תעג ס"ק עה), שהטעם שמטיפים שש עשרה פעמים הוא "כנגד אותיות י"ו משמו של הקב"ה שהכה את פרעה".